

— Δεν κάνετε καλά που δοκίμασε, κόμη, γιατί ξέρω τί έκανατε για να την τραβήξετε διά της βίας στη Μόσχα, όταν ακόμα κατοικούσε στο κανάλι της Δικατερίνης.

— Καί μπορεί να ρωτήσω την ύψηλόγητά σας πους τής είτε μιά τέτοια συκοφαντία;

— Θά ξαναμιλήσουμε γ' αυτό μαζί με τον Γκράτ, κόμη...

— "Α! "Όστε ο Γκράτ σάς τό είτε; Τότε έξηγουόται όλα! "Όλα έξηγουόται. Έκάνατε καλά που μου μιλήσατε με τόσο ειλικρίνεια, ύψηλότατε! Γιατί, αφού ο Γκράτ άνακατέυθηρε σ' αυτή την ύπόθεση, θά μπορούσο κ' έγώ να σάς δώσο μερικέσ πληροφορίεσ, για τίς όποιεσ θά μ' εύχαρισθήσετε κ' ή όποιεσ δέν θά σάς φρανούν άχρηστεσ για να ξαναβρθετε αυτήν που άναζητάτε...

— Μιλήστε, κύριε, μιλήστε...

— Έν πρώτοισ, ύψηλότατε, επιτρέψατέ μου να σάς ρωτήσο άν είστε τώρα βέβαιωσ, ότι ή δεσποινίς Πρίσκα δέν βρίσκειται εδώ. Σάσ βλέπω να κυττάτε όλόένα γύρω σας τόσο άγρια και χαζόποτα!.. Ευλίχνατε στο σπίτι μου μ' ένα τρόπο τόσο μανιασμένο, ώστε δέν θά ήνοιχάσετε, είμαι βέβαιωσ, παρά αφού βεβαιωθήτε και μόνωσ σας για την πλάνη σας. Μπορείτε, ύψηλότατε, να έπισκεφθήτε άλλωστε το σπίτι μου άπ' τα ύπόγαιά του όσ τισ σοφίτεσ του.

— "Ό Ιβάν σοφίασθηκε σε μιά καρδιά και ψυχήσεσ συντριμμένοσ:

— Σάσ πιστεύω, κύριε, σάσ πιστεύω! Μά, πρós Θεού, μιλήστε μου γρήγορα! Πού είνε ή Πρίσκα; Πού είνε; Πού μπορεί να είνε; Τί μπορεί να την έκαναν; Πού να την άναζητήσο;

Κι' επειδή ο κόμησ του έπρότεινε πάλι να έρευνήση την κατοικία του, φώναξε άνατόμωνα:

— Καλά! Καλά! "Άσ μη μιλήσομε πιά, κύριε, γ' αυτό... Σάσ πιστεύω...

— Τότε δέν πιστεύετε πιά το Γκράτ; έπέμεινε ο κόμησ.

— Ποιόσ λουπόν λέει την άλήθεια; Ποιόσ λουπόν λέει ψέμματα; φώναξε ο μέγασ δούξ. "Ό! Έγχετε μπροστά σας έναν πολύ δυστυχισμένο άνθρωπο, κόμη. Γιατί ο Γκράτ να μου πη ψέμματα;

— "Α! άπλούστατα, γιατί ο Γκράτ κ' ή Κουλίγκιν έχουν γίνει τώρα ένα... Δέν τό ξέρετε;

— Κι' έπειτα; ούτίησε ο 'Ιβάν, ο όποιοσ δέν ήξερε που ήθελε να καταλήξη ο κόμησ. Τί σχέση μπορεί νάχη αυτό με την άγάπη μου πρós την Πρίσκα;

— "Ό Γκράτ κάνει ότι θέλει ή Κουλίγκιν.

— Κι' έπειτα;

— "Έπειτα; "Ό Γκράτ, άπλούστατα, για να εύχαριστήση την Κουλίγκιν, άτήγαγε την Πρίσκα...

— Τί λέτε, κόμη; Για πού λόγο ή Κουλίγκιν να ζητήση ένα τέτοιο πράγμα;

— Για ένα λόγο, τον όποιο δέν είτε βέβαια στο Γκράτ, μα τον όποιο ξέρω έγώ...

— Μά πέστε τον!.. Πέστε τον λουπόν!.. Με κάνετε τρελλό!..

— Γιατί ή Κουλίγκιν σ' άσ ά γ α π ά!

— "Η Κουλίγκιν αγαπάει έμένα;

— "Ό! δέν έπαυε ποτέ να σάς αγαπά!

— Μά πώσ ξέρετε ότι μ' αγαπά;

— Μου τό είτε ή ίδια!

— Τό είτε σε σάς;

— Ναι, τό είτε σε μένα, όπως και σε πολλούσ άλλουσ. "Η ύψηλότης σας μπορεί να είνε περιήφανη για τον έφοτα αυτόν, τη στιγμή που τόσοι και τόσοι χάνονται για την άγάπη τής Κουλίγκιν...

— "Α! μην κοροιδεύετε, κόμη! φώναξε ο 'Ιβάν. Μη χαμογελάτε. Σάσ δοκίμασα πώσ ή στιγμή δέν είνε καθόλου κατάλληλη για άστειότητες!

— Μά τό Θεό και μα τούσ άγιουσ 'Αρχαγγέλουσ, δέν άστειεύομαι! Λέω άπλώσ, ότι ξέρω...

— Μά, δυστυχισμένο, δέν ξέρεισ λουπόν, ότι ή Κουλίγκιν ήταν έκείνη που φυγάδευσε έμένα και την Πρίσκα; Μονάχα αυτή ήξερε που βρισκόμιασε!

— Κι' αυτή μονάχα, τον δέκοψε ο κόμησ, μπορούσε να σάς πά-

ρη την Πρίσκα. Κατά βάθος, ύψηλότατε, ό! αυτά δέν θά με άφορυσαν καθόλου, άν δέν έπρεπε να ύπερασπισώ τον έαυτό μου έναντιόν του άτιμου αυτού άπεινομιμακού που με κατηγορεί για ένα έγκλημα, τό όποιο δέν διέπραξα! Ούτε καν σέφτηρα την Πρίσκα έγώ! Μά εκείνη, ή Κουλίγκιν, την σκεφτόταν πάντοτε, σάσ δεθαίωνα... "Αν σάς φυγάδευσε, τό έκανε γιατί νόμιζε πώσ έτσι θά χορταίνατε τη δεσποινίδα Πρίσκα και θά την έγκαταλείπατε. Αυτό άλλωστε διέδιδε παντού: «Θά την βαρεθή, έλεγε, θά την βαρεθή!...». Αυτό τό είτε μιά μέρα και μπροστά στη μητέρα σας, τη μεγάλη δούκισσα.

— Είδοποιήσε λουπόν τη μητέρα μου για τό μέρος, στο όποιο βρισκόμουν κρημμένοσ μαζί με την Πρίσκα;

— Μά δέν σάς είπα ένα τέτοιο πράγμα έγώ, ύψηλότατε, αφού άγνοού ακόμα άν ή μεγάλη δούκισσα έμαθε τό μέρος όπου βρισκόσαστε κρημμένοι.

— "Ό 'Ιβάν είχε άνορθωθεί, έαλισμένοσ άπ' τα καινούργια αυτά χτυπήματα που τον χτυπούσαν. "Όστε ή Κουλίγκιν, στην όποια νόμιζε πώσ χρωστούσε τά πάντα, είχε κάνει τέτοιεσ άτιμίες;

— Ναι, ναι, τώρα πιστεύε πώσ ή Κουλίγκιν τον είχε προδώσει! Τόν είχε προδώσει, γιατί τον αγαπούσε! "Ό κόμησ δέν έλεγε ψέμματα!

□ □ □ □ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ □ □ □ □

Η περίφημη βεντέτα του κινηματογράφου Βίλμα Μπάνκν, στην άκρογιαλιά τής Φλωρίδοσ.

— "Ό Ιβάν ήταν τόσο συντριμμένοσ άπ' τίς άποκαλίψεισ αυτές, ώστε για πολλή ώρα είχε άπομείνει άκίνητοσ, χωρίς να λήη λέξι. Τέλοσ έκανε σαν πρελλόσ και σαν μεθυσμένοσ μερικά βήματα εμπρός, φάχροντασ να βοηθ την πόρτα.

— "Υψηλότατε, από δω! τού είτε ο Νερατόφ. Επιτρέπατέ μου να σάς οδηγήσω από ένα μυστικό δρόμο, ο όποιοσ σε κάθε άλλη περίπτωση, θά διασκέδαζε πολύ την ύψηλότητά σας.

Μά ο 'Ιβάν δέν του άπαντούσε. Δέν είχε πιά περιέργεια για τίποτε και δέν ξαφνίασθηκε καθόλου όταν ο κόμησ, αφού τον πέρασσε από ένα ντουλάπι, τον κατέβασε σ' ένα ύπόγειο και τον έβγαλε σ' ένα σίδεντρο, κοντά στο δρόμο, σ' ένα μέρος όπου περίμενε έτοιμο ένα άμάξι.

— "Έκει ο κόμησ Νερατόφ θέλησε να του πη μερικά λόγια ακόμα, μα ο μέγασ δούξ είχε πηδήσει κιάλασ σ' άμάξι.

— Στο Σουόκτιν—Ντ66ρ! φώναξε στον άμάξι.

IX

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΚΙ' Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Που πήγαινε; "Απλούστατα, να βοηθ την Κουλίγκιν. Ξαναγυρίζε στο Σουόκτιν—Ντ66ρ, με την έλπιδα, ότι ή γρηά Κατερίνα θά είχε έπιστρέψει στο μαγαζί της και ότι αυτή θά μπορούσε να του πη που θά εύρισκε τη χορεύτρια. "Ό! ήθελε να την ιδη άμέσωσ! άμέσωσ! Και θά την έβγαυε σίγουρα με τά χέρια του, άν του φανέρονε τί είχε κάνει την Πρίσκα.

— "Ό! Θεέ μου! πώσ είχε άφήσει να τον ξεγελάσουν έτσι; "Αλήθεια λουπόν δέν ήταν ακόμα παρ ά ένα παιδί; Βέβαια, για μιά στιγμή είχε διατάσει για την ειλικρίνεια του Γιουρι. Μά ή ιδέα, ότι ο Γιουρι και μαζί του ή Κουλίγκιν είχαν όργανώσει την άπαγωγή τής Πρίσκασ, του φάνηκε τόσο τερατόδησ, ώστε την άπέορνε με φρίκη.

(Άκολουθεί)